

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ

«Κατάργηση των ρυθμίσεων περί την μείωση της απασχόλησης στον δημόσιο τομέα και την αναδιοργάνωση των δημοσίων υπηρεσιών»

Αιτιολογική Έκθεση

Επί της αρχής

A. Γενικές παρατηρήσεις

Από τις αρχές, ήδη, του 2010 και με αφορμή την σύναψη της δανειακής σύμβασης με την τρόικα των πιστωτών, βασική επιδίωξη των τριών μνημονίων παραμένει η ριζική αντι-μεταρρύθμιση του δημοσίου τομέα και η ολομέτωπη επίθεση στα μισθολογικά και στα θεσμικά δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων. Τα μέσα αυτής της αναδιοργάνωσης, ωστόσο, επικεντρώνουν αποκλειστικά στην μείωση της δημόσιας απασχόλησης, στην αποδυνάμωση των δημοσίων υπηρεσιών, στην συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους και στην πλήρη απαξίωση των θεσμών και των οργάνων δημόσιας συλλογικής διαπραγμάτευσης.

Κατ' αρχήν, σειρά προδήλως αντισυνταγματικών και παράνομων νομοθετικών διατάξεων της τριετίας 2010-2012 στοχεύουν ευθέως στην μείωση των συνολικών αποδοχών των υπαλλήλων στον στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα στα πλαίσια της ευρύτερης στρατηγικής της μαζικής, ραγδαίας και βίαιης φτωχοποίησης των μισθωτών της χώρας. Η επιδίωξη αυτή συμπληρώνεται όλο αυτό το διάστημα με ανάλογες νομικές ρυθμίσεις που αφορούν στον ιδιωτικό τομέα και εστιάζουν στην αποδιάρθρωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και στην προσαρμογή των μέσων αποδοχών, κάτω ακόμη και από τα επίσημα όρια της φτώχειας.

Την ίδια στιγμή, επώδυνα μέτρα ακραίας νέο-φιλελεύθερης αντίληψης επιδιώκουν την σημαντική υποχώρηση της δημόσιας απασχόλησης, είτε για τον περιορισμό των κρατικών δαπανών στα αντίστοιχα επίπεδα που απαντούν σε χώρες της υποσαχάριας Αφρικής ή της Ασίας, είτε για την διευκόλυνση των ιδιωτικοποιήσεων δημοσίων

επιχειρήσεων, δομών και υπηρεσιών. Οι συγκεκριμένες μεθοδεύσεις δεν διογκώνουν μόνον τα δυσθεώρητα ποσοστά της ανεργίας, αλλά αποτελούν εγγύηση για την εξαθλίωση ολόκληρων στρωμάτων του πληθυσμού, τα οποία έχουν όσο ποτέ ανάγκη από την δωρεάν και θεσμικά απρόσκοπτη πρόσβαση σε θεμελιώδη δικαιώματα και σε ποιοτικές κοινωνικές υπηρεσίες.

Υπό το πρόσχημα, έτσι, της αναδιοργάνωσης του δημοσίου τομέα, προκειμένου δήθεν για την αποτελεσματικότερη και αναβαθμισμένη λειτουργία του, υλοποιείται με γοργούς ρυθμούς ένα σχέδιο αποδεκατισμού του ανθρωπίνου δυναμικού κατά παράβαση μάλιστα κάθε έννοιας διαπραγμάτευσης ή έστω διαβούλευσης, όχι μόνον με τις συλλογικότητες της κοινωνίας των πολιτών, αλλά έστω με τις αρμόδιες κατά το Σύνταγμα της χώρας συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων.

Ειδικότερα, η βάρβαρη επίθεση στο μέγεθος της δημόσιας απασχόλησης θεμελιώνεται σε ένα συγκεκριμένο δίπολο:

Από την μια, θεσπίζονται αυθαίρετα και επιστημονικά έωλα ποσοτικά όρια και μέτρα σε σχέση αφενός, με τον απαραίτητο αριθμό αποχωρήσεων την επόμενη τριετία και αφετέρου, με την αναλογία πρόσληψης νέων υπαλλήλων σε σχέση με αυτές τις αποχωρήσεις. Τα ποσοτικά αυτά κριτήρια, επιπλέον, στερούνται και της στοιχειώδους ακρίβειας, έτσι ώστε ακόμη και ο αριθμός αυτών των μνημονιακών επιδιώξεων μόνον κατ' εκτίμηση δύναται να προσδιοριστεί, ενώ μεταβάλλεται συχνά και κατά το δοκούν μέσα σε ένα περιβάλλον σκόπιμης ασάφειας.

Από την άλλη, οργανώνεται σε χρόνο ρεκόρ -σε σύγκριση ιδίως με τα ισχύοντα στον ευρωπαϊκό χώρο- η ριζική αναδιάρθρωση των δημοσίων υπηρεσιών στην βάση ισοπεδωτικών οριζόντιων κριτηρίων και χωρίς τις απαραίτητες, έστω υποτυπώδεις, μελέτες τεκμηρίωσης ή αξιολόγησης. Από την μια, η προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα ή η εφεδρεία του Νόμου 4024/2011 και από την άλλη, η απόλυση και η νέα διαθεσιμότητα του Νόμου 4093/2012 αποτελούν πτυχές ενός σχεδίου απομάκρυνσης χιλιάδων εργαζομένων, χωρίς καν να έχουν ολοκληρωθεί και κυρίως δημοσιοποιηθεί, τα αποτελέσματα της διαδικασίας «αξιολόγησης» των δημοσίων υπηρεσιών σύμφωνα με τις διατάξεις του αντι-δημοσιούπαλληλικού θεσμικού πλαισίου (άρθρο 35 του Ν. 4024/2011).

Οι ιδιαίτερες μορφές της μείωσης της απασχόλησης στον δημόσιο τομέα λαμβάνουν έτσι πληθώρα χαρακτηριστικών.

Πρώτον, απομακρύνονται άμεσα εργαζόμενοι με μοναδικό κριτήριο την ηλικία τους, το εκπαιδευτικό τους επίπεδο ή τον κλάδο απασχόλησης τους.

Δεύτερον, υπό το πρόσχημα της κινητικότητας, χιλιάδες εργαζόμενοι τίθενται σε διαθεσιμότητα που αποτελεί προθάλαμο απόλυσης, είτε μετατάσσονται ή μεταφέρονται προς εντελώς άγνωστη κατεύθυνση εντός του δημοσίου τομέα.

Τρίτον, θεσπίζονται αυστηρές και άδικες προϋποθέσεις για την επιβολή πειθαρχικών ποινών, όπως η αργία υπαλλήλων, επαναφέροντας στο προσκήνιο αλγεινές μνήμες από ανάλογες επιλογές ανελεύθερων και αντιδημοκρατικών καθεστώτων περασμένων δεκαετιών.

Τέταρτον, τίθενται οι βάσεις για απεριόριστο και απροσδιόριστο αριθμό συμπληρωματικών απολύσεων στα πλαίσια κατάργησης και συγχώνευσης φορέων, σύμφωνα με τα πορίσματα μελετών «αξιολόγησης» όλων των δημοσίων υπηρεσιών που αναμένεται να ολοκληρωθούν στα τέλη του 2012 και να υλοποιηθούν έως τα τέλη του 2013.

Πέμπτον, αυτές οι εκθέσεις αξιολόγησης του συνόλου των δημοσίων υπηρεσιών καταρτίζονται σε ένα γκρίζο περιβάλλον αδιαφάνειας και μυστικότητας, από αγνώστου ταυτότητας ιδιωτικές εταιρείες, με αμφιβόλου αξιοπιστίας επιστημονικές μεθόδους και σε συνθήκες αποκλεισμού των εργαζομένων και των συνδικάτων τους από τον σχεδιασμό και την υλοποίηση των μελετών αξιολόγησης δομών και προσώπων.

Όλες αυτές οι κυβερνητικές επιλογές, καθ' υπόδειξη σκοτεινών χρηματοπιστωτικών κύκλων και φανατικών νέο-φιλελεύθερων ελίτ, δεν στερούνται απλά μιας στοιχειώδους κοινωνικής νομιμοποίησης, αλλά τελούν σε πλήρη αναντιστοιχία, τόσο με βασικές αρχές της συνταγματικής και της εν γένει έννομης τάξης, όσο και με το πνεύμα του σύγχρονου νομικού πολιτισμού στο σύνολο των χωρών της Ευρώπης. Ακόμη και η απλή καταγραφή και η συνοπτική ανάλυση της αντισυνταγματικότητας και της παρανομίας των βασικότερων μόνον εκ των σχετικών διατάξεων θα απαιτούσε την συγγραφή ειδικού πολύτομου ακαδημαϊκού συγγράμματος.

Η ριζοσπαστική αριστερά, το εργατικό κίνημα και ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ δεν αναγνωρίζουν καμία δεσμευτική ισχύ στα ανυπόστατα Μνημόνια και στους εφαρμοστικούς τους νόμους.

Συνεπώς με τις προεκλογικές του δεσμεύσεις ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ, σήμερα θα επιδιώξει ως αξιωματική αντιπολίτευση την με κάθε μέσο κατάργηση των παράνομων και αντισυνταγματικών νόμων της μνημονιακής περιόδου, ενώ αύριο ως κυβέρνηση της χώρας θα την επισπεύσει κατά προτεραιότητα. Η ακύρωση των διατάξεων που υλοποιούν το σχέδιο του αφανισμού του δημοσίου τομέα και της απόλυσης δεκάδων χιλιάδων δημοσίων υπαλλήλων αποτελούν μια αυτονόητη και κατεπείγουσα ανάγκη σε συνθήκες πρωτοφανούς ύφεσης, φτώχειας και ανεργίας.

Ταυτόχρονα, η πρόβλεψη δομών και διαδικασιών για μια σύγχρονη μεταρρύθμιση του δημοσίου τομέα προς ικανοποίηση των αναγκών των πολλών και όχι των αδηφάγων ορέξεων των ιδιωτικών κεφαλαίων συνιστούν το δεύτερο σκέλος της παρούσας πρότασης νόμου.

Επομένως, τίθενται έγκαιρα οι βάσεις έτσι ώστε μέσα από διαρκείς, διαφανείς, δημόσιες και δημοκρατικές διεργασίες αυθεντικού διαλόγου με τους κοινωνικούς φορείς και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων στο Δημόσιο να αναζητηθούν οι προϋποθέσεις και τα μέσα ανασυγκρότησης του κοινωνικού κράτους και των δημοσίων υπηρεσιών, ως προϋπόθεση για την οικονομική και κοινωνική ανάκαμψη της χώρας μας.

Για τον ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ, όπως άλλωστε δημόσια έχει δεσμευθεί ότι θα πράξει ως αυριανή κυβέρνηση της χώρας, ο δημόσιος τομέας αποτελεί βασικό μοχλό ποιοτικής και ποσοτικής αναβάθμισης και ανασυγκρότησης του παραγωγικού συστήματος στην βάση συγκεκριμένων στρατηγικών επιλογών, οι οποίες είναι κυρίως οι εξής:

α) Εντατικοποίηση των διαδικασιών για τον εκσυγχρονισμό και την ανασυγκρότηση των δημόσιων επιχειρήσεων και οργανισμών. Νέο μοντέλο οργάνωσης και διοίκησής τους, το οποίο θα διασφαλίζει την αποτελεσματική και διαφανή λειτουργία τους, την προστασία του δημόσιου συμφέροντος, τη ριζική αντιμετώπιση φαινομένων διαφθοράς, διαπλοκής ή και υποταγής δημόσιων επιχειρήσεων σε ιδιοτελή συμφέροντα.

β) Δημιουργία νέων θεσμών αυθεντικής συλλογικής έκφρασης των εργαζομένων, μακριά από κομματικές, εργοδοτικές ή άλλες πελατειακές λογικές.

Η ψήφιση του Νόμου 4024/2011 και του Νόμου 4093/2012 συνοδεύτηκε, μεταξύ άλλων, από δύο πολύ δυσμενείς συνέπειες για τον δημόσιο τομέα:

αφενός, επέφερε ένα πρωτοφανές πλήγμα για μια σειρά θεμελιώδη εργασιακά δικαιώματα ανεξάρτητα από το ειδικότερο καθεστώς απασχόλησης των θιγόμενων εργαζομένων και αφετέρου, εξαπέλυσε μια ολομέτωπη επίθεση στην καρδιά του δημοσίου τομέα εν γένει με ολέθριες συνέπειες, τόσο για το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, όσο και για την ίδια την δημόσια απασχόληση.

Οι δύο συγκεκριμένοι νόμοι καταγράφονται στην ιστορία της χώρας μας και στην συνείδηση των πολιτών ως μνημεία αντισυνταγματικής και αντικοινωνικής νομοθετικής παρέμβασης με έντονα και έκδηλα χαρακτηριστικά εκδικητικής μανίας των οικονομικών και πολιτικών ελίτ, εντός και εκτός της χώρας, ενάντια σε ιστορικές δημοκρατικές κατακτήσεις του ελληνικού εργατικού κινήματος.

Πρέπει να επισημανθεί με έμφαση ότι και τα δύο «ειδικά» καθεστώτα εργασίας που πλήττονται ευθέως από το τρίτο κεφάλαιο του Νόμου 4024/2011 και το κεφάλαιο Ζ του άρθρου πρώτου του Νόμου 4093/2012 (μόνιμοι υπάλληλοι, εργαζόμενοι με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου αορίστου και ορισμένου χρόνου) είναι προϊόντα πολυετών αγώνων και ηρωικών διεκδικήσεων των εργαζομένων του δημοσίου τομέα που αναπτύχθηκαν διαχρονικά σε ένα περιβάλλον υψηλού δείκτη εργατικής αλληλεγγύης από την πλευρά των συναδέλφων τους στον πολύπαθο και ανέκαθεν επισφαλή ιδιωτικό τομέα.

Ειδικότερα, η συνταγματική καθιέρωση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων αποτελεί μια βασική θεσμική θωράκιση των λειτουργών και της λειτουργίας του δημοσίου τομέα απέναντι στην διαχρονική ασυδοσία των κυβερνήσεων της χώρας, οι οποίες αντιλαμβάνονται διαρκώς το κράτος σαν προέκταση των οικείων κομματικών γραφείων και σαν διεκπεραιωτή των αντίστοιχων παραταξιακών επιδιώξεων.

Αντιστοίχως, οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου (ΙΔΑΧ) κατόρθωσαν να απασχολούνται υπό αυτό το «ενδιάμεσο» καθεστώς -

ανάμεσα στην μονιμότητα και στο κοινό ιδιωτικό δίκαιο- χάρη σε επίπονες και πολύ-επίπεδες προσπάθειες.

Αυτές άλλοτε είχαν σαν αποτέλεσμα την περιορισμένης εμβέλειας νομοθετική διευθέτηση του ζητήματος, με χαρακτηριστική περίπτωση τα γνωστά προεδρικά διατάγματα του 2004, ενώ άλλοτε κατέληξαν σε νικηφόρες δικαστικές αποφάσεις για εκείνους που παρά τα πολλαπλά θεσμικά εμπόδια κατόρθωσαν να τεκμηριώσουν το αυτονόητο και το αυταπόδεικτο. Ότι, δηλαδή, έπειτα από πολλά χρόνια σε μια θέση και σε μια υπηρεσία, εξυπηρετούσαν πάγιες και διαρκείς ανάγκες και ότι σε οποιαδήποτε άλλη χώρα θα είχαν προσληφθεί εξ αρχής και απευθείας με όρους δημόσιας απασχόλησης στην αντίστοιχη οργανική θέση.

Με την υιοθέτηση, ειδικότερα, του τρίτου μνημονίου και του Νόμου 4093/2012 εξαπολύεται μια νέα διπλή επίθεση σε συνέχεια του αντι-δημοσιοϋπαλληλικού Νόμου 4024/2011.

Κατ' αρχήν, προωθείται η περαιτέρω μείωση της δημόσιας απασχόλησης μέσα από την κατάργηση οργανικών θέσεων με μόνο κριτήριο το εκπαιδευτικό επίπεδο των εργαζομένων, ενώ η κινητικότητα των κρατικών υπαλλήλων μεταφράζεται σε προθάλαμο απομάκρυνσης από τον δημόσιο τομέα και σε θεσμική αποδιοργάνωση της λειτουργίας πολλών θιγομένων υπηρεσιών.

Δεύτερον, εκδηλώνονται μεθοδεύσεις κρατικής αντεκδίκησης σε βάρος εκείνων των ευέλικτα εργαζόμενων με σχέση ιδιωτικού δικαίου, οι οποίοι είχαν δικαιωθεί, είτε με την «λύση» των οικείων προεδρικών διαταγμάτων του 2004, είτε με δικαστικές αποφάσεις στην πορεία του χρόνου.

Τρίτον, επιχειρείται μια αντιδημοκρατική και κατά παράβαση ακόμη και του τεκμηρίου της αθωότητας μεταρρύθμιση του πειθαρχικού δικαίου, στην κατεύθυνση της τρομοκράτησης και εν τέλει της αυθαίρετης απομάκρυνσης «ενοχλητικών» -για το τροϊκανό καθεστώς διακυβέρνησης- υπαλλήλων της δημόσια διοίκησης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ δεν υποστηρίζει και δεν υποστήριξε ποτέ ότι η δομή και η λειτουργία του δημοσίου τομέα ήταν ιδανική πριν από την κρίση χρέους και την εφαρμογή των μνημονίων. Η ριζοσπαστική αριστερά και το εργατικό κίνημα έχουν επεξεργαστεί και καταθέσει από καιρό συγκεκριμένες προτάσεις για τον εκσυγχρονισμό της δημόσιας διοίκησης, την αναβάθμιση των παρεχόμενων δημοσίων

υπηρεσιών προς το κοινωνικό σύνολο και την βελτίωση των δεξιοτήτων και των γνώσεων του συνόλου των δημοσίων υπαλλήλων.

Ωστόσο, δεν θα περίμενε κανείς διαφορετική αντιμετώπιση από τους πολιτικούς απογόνους και σημερινούς άξιους συνεχιστές όλων εκείνων που μετέτρεπαν επί σειρά ετών τον δημόσιο τομέα σε λάφυρο και εν συνεχεία σε έρημο τόπο προς όφελος των ιδιωτικών κεφαλαίων. Για τους λόγους αυτούς, οι διατάξεις των Νόμων 4024/2011 και 4093/2012, ούτε κεραυνό εν αιθρία αποτέλεσαν, ούτε πρέπει να θεωρούνται ως μια στοχευμένη και αυτοτελή παρέμβαση στα πλαίσια δήθεν της συγκράτησης των κρατικών δαπανών με στόχο την εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους.

Αντίθετα, εντάσσονται σε μια συντονισμένη προσπάθεια των αρρακτικών της αγοράς για την εκθεμελίωση βασικών ελευθεριών και κατακτήσεων του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος, έτσι ώστε να αποδυναμωθεί και να υποτιμηθεί περισσότερο ο δημόσιος τομέας και να διευκολυνθεί και επιταχυνθεί η διαδικασία ιδιωτικοποιήσεων, δηλαδή ξεπουλήματος αντί πινακίου φακής της δημόσιας περιουσίας.

Σε συνδυασμό, μάλιστα, με τον απολύτως αυθαίρετο περιορισμό στις προσλήψεις σε σχέση με τον αριθμό των αποχωρήσεων από το δημόσιο με την σημερινή αναλογία 1 προς 5, ενισχύεται η προοπτική κατάρρευσης των δομών των δημοσίων υπηρεσιών και διευκολύνεται η κατασυκοφάντηση ενός ούτως ή άλλως υποστελεχωμένου και αποδυναμωμένου δημοσίου τομέα.

Για τον κόσμο της εργασίας, επιπλέον, οι διατάξεις για την εφεδρεία και την διαθεσιμότητα ερμηνεύονται σαν ακόμη ένα βήμα στην κατεύθυνση της επί τα χείρω σύγκλισης των εργασιακών σχέσεων στον ιδιωτικό και στον δημόσιο τομέα, μέσα από την περαιτέρω απελευθέρωση των (ομαδικών) απολύσεων, από την ουσιαστική άρση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων και την πρωτοφανή έμπνευση της απόλυσης εργαζομένων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου με εξαιρετικά περιορισμένη ή ακόμη και χωρίς καμία αποζημίωση.

B. Σκοπός της πρότασης νόμου

Η συγκεκριμένη πρόταση νόμου εντάσσεται σε μια σειρά νομοθετικών πρωτοβουλιών που αναλαμβάνει ο ΣΥΡΙΖΑ-EKM στα πλαίσια της αποκατάστασης

των αντεργατικών και αντικοινωνικών νομικών ρυθμίσεων στα πλαίσια της υλοποίησης των δανειακών συμβάσεων και των μνημονίων που υπογράφηκαν από τις κοινωνικά από-νομιμοποιημένες κυβερνήσεις την περίοδο από τα τέλη ήδη του 2009 μέχρι σήμερα.

Η πρόταση νόμου αυτή εστιάζει από την μια, στην άμεση διακοπή της εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 33-34 του Νόμου 4024/2011 και του κεφαλαίου Ζ του άρθρου πρώτου του Νόμου 4093/2012. Από την άλλη, αποβλέπει στην άρση των αδικιών και των δυσμενών συνεπειών των παράνομων ρυθμίσεων που αφορούν στην απόλυση, στην μείωση του εισοδήματος και στην κατάργηση των οργανικών θέσεων των θιγόμενων εργαζομένων.

Η επιχειρούμενη με την παρούσα πρόταση νόμου επάνοδος στα ελάχιστα όρια νομιμότητας αποτελεί το πρώτο βήμα για την αποκατάσταση των εργασιακών σχέσεων στον στενό και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, έπειτα από το ισοπεδωτικό πέρασμα του νεοφιλελεύθερου τυφώνα από την χώρα μας στην εποχή των μνημονίων.

Ωστόσο, μια ολοκληρωμένη και άρτια νομοθετική παρέμβαση για έναν σύγχρονο δημόσιο τομέα είναι εξ αντικειμένου ένα πολύ δύσκολο εγχείρημα, η τέλεση του οποίου προϋποθέτει προηγουμένως έναν λεπτομερή στρατηγικό και αναπτυξιακό σχεδιασμό, μια εμπειριστατωμένη επιστημονική τεκμηρίωση και ασφαλώς την διεξαγωγή ενός ισότιμου και ειλικρινούς διαλόγου με τους λειτουργούς του δημοσίου τομέα και τις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών.

Αν και σε ποιες συγκεκριμένες περιπτώσεις το προσωπικό του δημοσίου πλεονάζει ή ελλείπει είναι ένα ζήτημα που μπορεί να διαλευκανθεί αποκλειστικά μέσα από την εκπόνηση ενδελεχούς και επί μακρόν μελέτης όλων εκείνων των απαραίτητων δημογραφικών, δημοσιονομικών και κοινωνικών παραμέτρων που συνδέονται άρρηκτα με την δομή και την αποτελεσματικότητα των δημοσίων υπηρεσιών σε οποιαδήποτε χώρα.

Οι απαραίτητες αυτές επιστημονικές αναλύσεις πρέπει απαραιτήτως να συνοδεύονται από ένα συστηματικό και διαυγή έλεγχο της αξιοπιστίας και της ποιότητας του έργου των οργανισμών που αναλαμβάνουν να τις εκπονήσουν, ενώ οι σχετικές αναθέσεις θα

πρέπει να διέπονται από τον μεγαλύτερο βαθμό διαφάνειας σε όλα τα επίπεδα, ιδίως εφόσον πρόκειται για ζητήματα δημοσίου συμφέροντος και χρήματος.

Ακριβώς, δηλαδή, το αντίθετο από το περιεχόμενο των ρυθμίσεων του άρθρου 35 του Νόμου 4024/2011, σύμφωνα με τις οποίες, επισήμως αγνώστου ταυτότητας αλλοδαπές ιδιωτικές επιχειρήσεις, έχουν αναλάβει με άγνωστο επίσης τίμημα την ολική αναδιάρθρωση των δημοσίων υπηρεσιών σε χρόνο-εξπρές και χωρίς καμία δημοσιότητα, ακολουθώντας συχνά στην πράξη μεθόδους και πρακτικές που οι συγκεκριμένες επιχειρήσεις ούτε κατά διάνοια δεν θα τολμούσαν να εφαρμόσουν στις χώρες στις οποίες κατά κανόνα δραστηριοποιούνται.

Η συγκεκριμένη πρόταση νόμου στοχεύει κυρίως:

α) στην κατάργηση των διατάξεων του Νόμου 4024/2011, οι οποίες προβλέπουν την υπό προϋποθέσεις ένταξη σε εργασιακή εφεδρεία και σε προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα για εργαζόμενους δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, οι οποίοι είτε βρίσκονται λίγα χρόνια πριν από την συνταξιοδότησή τους, είτε απασχολούνται σε φορείς που συγχωνεύονται ή καταργούνται με βάση τον Νόμο 4002/2011,

β) την κατάργηση του κεφαλαίου Ζ του άρθρου πρώτου του Νόμου 4093/2012 που αφορά i) στις μετατάξεις-μεταφορές προσωπικού, ii) στην διαθεσιμότητα υπαλλήλων, iii) στην αργία στο πλαίσιο της πειθαρχικής και ποινικής διαδικασίας, iv) στην άμεση κατάργηση ειδικοτήτων και θέσεων σε συγκεκριμένες κατηγορίες, κλάδους και ειδικότητες και v) στον περιορισμό προσλήψεων και θέσεων μετακλητών υπαλλήλων.

γ) στην αποκατάσταση της ηθικής και της περιουσιακής ζημίας την οποία έχουν παρανόμως υποστεί όσοι υπήχθησαν σε μια από τις προαναφερόμενες κατηγορίες εφεδρείας, διαθεσιμότητας, μετάταξης-μεταφοράς ή αργίας κοκ.

δ) στην πρόβλεψη της δυνατότητας και των ειδικότερων όρων αφενός, επανασύστασης των καταργούμενων οργανικών θέσεων και αφετέρου, επανόδου στην απασχόληση για όσους εκ των πληγέντων επιθυμούν την επανένταξή τους στην αγορά εργασίας.

ε) στην κατάργηση των διατάξεων που αφορούν στην αναδιοργάνωση των δημοσίων υπηρεσιών και στην διαδικασία ανακατανομής των οργανικών θέσεων στον δημόσιο τομέα.

στ) στην σύσταση ειδικής διακομματικής κοινοβουλευτικής επιτροπής διαφάνειας και ελέγχου, των ήδη συναφθεισών συμβάσεων με ιδιωτικές επιχειρήσεις-εξωτερικούς συμβούλους, του μελετητικού έργου που έως σήμερα έχουν αυτές εκπονήσει και ταυτόχρονα της προοπτικής και του τρόπου αξιοποίησής του έργου αυτού από την δημόσια διοίκηση.

ζ) στην σύσταση ανεξάρτητης διαρκούς επιτροπής στρατηγικού σχεδιασμού των δημοσίων υπηρεσιών και της δημόσιας διοίκησης με την ισότιμη συμμετοχή κρατικών φορέων ή ανεξάρτητων αρχών και εκπροσώπων της επιστημονικής κοινότητας, των συνδικάτων των εργαζομένων και των κοινωνικών οργανώσεων.

Οι λόγοι για την προτεινόμενη επανορθωτική νομοθετική ρύθμιση αφορούν, κατ' αρχήν, στην αναχαίτιση της εδραίωσης μιας αιτιολογικής βάσης για μια πιθανή –εάν όχι επικείμενη- νέα μαζική και αυθαίρετα σχεδιασμένη απομάκρυνση δημοσίων υπαλλήλων στο όνομα της συγκράτησης των δημοσίων δαπανών και κατ' επέκταση στην αποτροπή δημιουργίας τετελεσμένων και δύσκολα αναστρέψιμων δυσάρεστων κοινωνικών καταστάσεων για μεγάλο αριθμό πολιτών και εργαζομένων.

Σημειωτέον, ότι η άμεση αποκατάσταση των αδικιών που προξένησαν οι υπό κατάργηση, δια της παρούσης, νομικές ρυθμίσεις επιβάλλεται επιπρόσθετα και από την κατάρρευση όλων εκείνων των ψευδο-επιστημονικών επιχειρημάτων οικονομικής και δημοσιονομικής φύσης, στην βάση των οποίων επιχειρήθηκε να δικαιολογηθεί στα τέλη του 2011 η μείωση του μισθολογικού κόστους που συνεπάγεται η απασχόληση στον δημόσιο τομέα. Ενόσω το «κόστος» του δημοσίου περιορίζεται δραματικά, το δημόσιο χρέος εκτινάσσεται ανεξέλεγκτο και η ύφεση βαθαίνει σε επικίνδυνα επίπεδα.

Το φιάσκο της διεξαγωγής της πρόσφατης απογραφής των δημοσίων υπαλλήλων ήρθε να προστεθεί και να επικυρώσει τα βασικά συμπεράσματα των σχετικών επίσημων μελετών των αρμοδίων διεθνών και κοινοτικών οργανισμών, σύμφωνα με τα οποία καταρρίπτεται ο κακόγουστος μύθος περί δήθεν υπέρογκο μισθολογικό κόστος του δήθεν υπερδιογκωμένου δημοσίου τομέα στην Ελλάδα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ, χωρίς απαραίτητα να υιοθετεί κανενός είδους αυθαίρετη ποσόστωση ή σενάρια σύγκλισης με οποιονδήποτε ευρωπαϊκό μέσο όρο, επισημαίνει μετ' επιτάσεως, ότι τόσο πριν την μνημονιακή λαίλαπα, όσο ιδίως σήμερα στην εποχή της πολιτικής της λιτότητας: α) το σύνολο των δαπανών κρατικού τομέα ως ποσοστό του ΑΕΠ και β) η απασχόληση στον δημόσιο τομέα ως ποσοστό του συνόλου της απασχόλησης, υστερούν και δεν υπερβαίνουν τα αντίστοιχα μέσα κοινοτικά όρια, εμφανίζοντας μάλιστα τάσεις συρρίκνωσης την τελευταία δεκαετία.

Παράλληλα, λόγοι σεβασμού συγκεκριμένων θεμελιωδών κανόνων της συνταγματικής έννομης τάξης και της κείμενης, εργατικής κυρίως, νομοθεσίας επιβάλλουν την δίχως καμία καθυστέρηση αποτροπή της εξακολούθησης υλοποίησης των σχετικών υπό κατάργηση διατάξεων και ταυτόχρονα την άμεση επανόρθωση της αδικαιολόγητης ζημίας που υπέστησαν τα θύματα της συγκεκριμένης μνημονιακής επίθεσης.

Τέλος, η ψήφιση της εν λόγω πρότασης νόμου επί της ουσίας δεν συνεπάγεται την επιπλέον επιβάρυνση του κρατικού προϋπολογισμού, αλλά την ελάφρυνσή του σε μεσοπρόθεσμο ορίζοντα. Και αυτό διότι απαλλάσσει τα δημόσια οικονομικά από τις δαπάνες που συνεπάγονται οι δικαστικές διαδικασίες που εκκινούν οι θιγόμενοι από τις προδήλως αντισυνταγματικές επιλογές των μνημονιακών κυβερνήσεων, αλλά και από τις μάλλον βέβαιες νικηφόρες εκβάσεις των σχετικών δικών, που περιλαμβάνουν από τις προσωρινές διαταγές ικανοποίησης των αιτημάτων των προσφευγόντων, μέχρι την καταδίκη της χώρας μας από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, στο οποίο οι ίδιοι αρχίζουν να καταφεύγουν μαζικά.

Επί των άρθρων

Με το άρθρο 1 καταργείται το κεφάλαιο Ζ του άρθρου πρώτου του Νόμου 4093/2012 το οποίο αφορά i) στις μετατάξεις-μεταφορές προσωπικού, ii) στην διαθεσιμότητα υπαλλήλων, iii) στην αργία υπαλλήλων στο πλαίσιο της πειθαρχικής και ποινικής διαδικασίας, iv) στην άμεση κατάργηση ειδικοτήτων και θέσεων σε συγκεκριμένες κατηγορίες, κλάδους και ειδικότητες και v) στην επέκταση του περιορισμού των προσλήψεων και των θέσεων μετακλητών υπαλλήλων.

Με το άρθρο 2 καταργούνται τα άρθρα 33 και 34 του τρίτου κεφαλαίου του Νόμου 4024/2011, στα οποία προβλέπεται η κατάργηση κενών οργανικών θέσεων, η προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα και η εργασιακή εφεδρεία.

Με το άρθρο 3 καταργείται το άρθρο 37 του Νόμου 3986/2011, το οποίο αφορά στον περιορισμό των προσλήψεων στον δημόσιο τομέα και στην εργασιακή εφεδρεία.

Με το άρθρο 4 καταργούνται τα άρθρα 10 και 11 του Νόμου 3833/2010 με τα οποία ανεστάλησαν οι προσλήψεις για το 2010 και περιορίστηκαν οι προσλήψεις για τα έτη 2011-2013 αντίστοιχα.

Με το άρθρο 5 καταργείται το άρθρο 35 του τρίτου κεφαλαίου του Νόμου 4024/2011 σχετικά με την αναδιοργάνωση των δημοσίων υπηρεσιών και την ανακατανομή των οργανικών θέσεων.

Με το άρθρο 6 προβλέπεται η αποζημίωση και η αναπλήρωση των εισοδημάτων των εμπλεκόμενων εργαζομένων καθώς και η επανασύσταση των καταργούμενων οργανικών θέσεων. Προβλέπεται επίσης πρώτον, η καταβολή των εισοδημάτων που απώλεσαν οι εργαζόμενοι από την εφαρμογή των μέτρων της εφεδρείας και της διαθεσιμότητας. Δεύτερον, λαμβάνεται μέριμνα για την επανασύσταση και ανακατάληψη των καταργηθεισών οργανικών θέσεων για όσους εργαζόμενους επιθυμούν. Τρίτον, παρέχεται σε αυτούς το δικαίωμα επιλογής ανάμεσα στην προηγούμενη δυνατότητα και αφενός, στην διατήρηση της νέας θέσης απασχόλησης στο δημόσιο τομέα που τυχόν κατέλαβαν στο μεταξύ δυνάμει των σχετικών διατάξεων του Ν. 4024/2011 και αφετέρου, στην διατήρηση της θέσης εργασίας ή αυτοαπασχόλησης στον ιδιωτικό τομέα την οποία ενδεχομένως κατέχουν, με τις αντίστοιχες προσαρμογές σε ό,τι αφορά στην διαδοχική ασφάλιση.

Με το άρθρο 7 συστήνεται ειδική διακομματική κοινοβουλευτική επιτροπή διαφάνειας και ελέγχου των συμβάσεων που έχουν συναφθεί με εξωτερικούς συμβούλους και της μέχρι σήμερα διαδικασίας αναδιοργάνωσης του δημοσίου τομέα.

Με το άρθρο 8 συστήνεται ανεξάρτητη διαρκής επιτροπή στρατηγικού σχεδιασμού των δημοσίων υπηρεσιών και της δημόσιας διοίκησης με την συμμετοχή κρατικών

φορέων ή ανεξάρτητων αρχών και εκπροσώπων της επιστημονικής κοινότητας, των συνδικάτων των εργαζομένων και των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών.

Με το άρθρο 9 καταργείται κάθε διάταξη αντίθετη με τις διατάξεις του παρόντος.

Με το άρθρο 10 ορίζεται ότι η ισχύς του παρόντος αρχίζει από την δημοσίευση του στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης εκτός αν αλλιώς ορίζεται σε επιμέρους διατάξεις του.